

щаватъ!... И азъ чакахъ чудеса, като тоя младъ момъкъ, ала чудесата не дойдоха, а тукъ, въ гърдитъ тоестъ — олово капе, мжка ги кжса... И вчера... И не издържахъ... Имамъ азъ меко сърдце, Владе, меко — не мога да понасямъ...

Той помълча малко, за да се съвземе, и продължи по-спокойно:

— Слушайте, азъ излѣзохъ изъ болницата. Имамъ си спестени парици, имамъ си и пенсийка — ще ни стигне. То нѣма да продължи — за Бориса да има: той ще доизкара това, което ние, старитѣ, не можахме, живота тоестъ. Него азъ обикнахъ още отъ първия день, той има умни очи, той ще ни бжде подпората намъ...

И той имъ заразправя, какъ ги е видѣлъ прѣвъ пжтъ, какъ ги е обикналъ.

Жената на слѣпия плачеше.

— Дѣдо Маноле... — пошепна Влади. Той не знаеше какво да каже.

— Мълчи, — прѣкжсна го старецътъ — ти си оставилъ на бойното поле очитѣ си; азъ съмъ старъ — не съмъ оставилъ нищо; докторитѣ не ти ги върнаха; ще ти ги върна азъ: Моитѣ очи сж здрави, ще ти ги върнемъ двама — съ твоето момче. Или въ мене нѣма капка разумъ, тоестъ чувтсво къмъ отечеството? Азъ не помагамъ на тебе, — какво си ми ти? — съ това азъ помагамъ на отечеството, — кой както може.

Слѣпецътъ стискаше разтреперенитѣ ржцѣ на стареца.

— Ами че азъ... Ами че азъ... Ти си толкова добъръ.

— Ха — добъръ. Добъръ е Господъ, Владе — азъ съмъ човѣкъ. Ей го, вчера азъ те докачихъ: азъ ти хвърлихъ единъ левъ като на просекъ; —